

som der er sket Henvendelser fra Banker og Sparekasser i Sønderjylland til lignende Institutioner her i det gamle Land om at hjælpe dem dernede, men ogsaa det har været forgæves. Som ogsaa nævnt af den ærede Ordfører for Venstre har der været afholdt et Møde i Sønderjylland, hvor man drøftede dette Spørgsmaal, og hvad der kunde foretages. Paa dette Møde har alle de sønderjydske Rigsdagsmænd været til Stede, og de har alle, lige meget hvilket Parti de hørte til, udtalt, at de vilde medvirke til, at Spørgsmaalet blev taget op igen af Regeringen, og at der skaffedes en eller anden Hjælp til Veje.

Hvis man vilde spørge, hvor de mange Penge er blevet af, som allerede er kommet ned til Sønderjylland i Aarene lige efter Genforeningen, ja, saa maa jeg ligesom den ærede sidste Taler pege hen paa, at Genforeningen og den dermed forbundne Udvikling maaske er foregaaet noget hurtigere, end den efter Forholdene burde være foregaaet. Der er oprettet mange store Foretagender, baade private og kommunale, og at disse har baandlagt en stor Del af den forhaandenværende Kapital, er ganske selvfølgelig. Ogsaa de Kronelaan, som optoges allerede i 1919 for at afhjælpe den Markgæld, som fandtes før Genforeningen, blev muligvis optaget paa et for tidligt Tidspunkt. Men det førte altsaa med sig, at da Genforeningen blev fuldbyrdet, maatte en stor Del af de Penge, der kom til Sønderjylland, straks sendes tilbage til det gamle Land.

Hvad selve Lovforslaget angaar, vil jeg gerne sige, at de Penge, som her bliver stillet til Raadighed, de $2\frac{3}{4}$ Mill. Kr., ikke i og for sig betyder noget Indgreb i Statskassen, idet det er Renter af og Afdrag paa de Penge, som tidligere er udlaant, der nu tænkes anvendt til dette Formaal. Jeg hilser med Tilfredshed Bestemmelsen i første Afsnit af § 2, hvorefter den Del af Laanet, de 750 000 Kr., der udlaanes til Invaliderne, kun skal forrentes med 4 pCt. Der er for mig fremkommet Røster, om ikke den foreslaaede Afdragsfrist paa 10 Aar kunde forlænges, maaske til 15 Aar. Det er mig imidlertid bekendt, at Bestyrelsen for Laanekassen, der har haft Foretræde for Rigsdagen og den højtærede Finansminister, enstemmigt har givet sin Tilslutning til den foreslaaede Frist, og jeg skal derfor ikke foresætte Ændringsforslag om en anden, men jeg vil kun benytte Lejligheden til at sige, at Røster som de nævnte er fremkommet.

I § 5 hedder det, at Laanene sæd-

vanligvis ikke kan ydes til Personer, som tidligere har faaet Laan i en af Kassens Afdelinger. Denne Bestemmelse vil just ikke virke opmuntrende, men jeg indrømmer, at naar der kun er beskedne 2 Mill. Kr. til Raadighed, maa man naturligvis først hjælpe der, hvor der hidtil ikke har været hjulpet. Der maa naturligvis ogsaa skaffes den størst mulige Sikkerhed for de Laan, der nu gives. Jeg kan derfor nøjes med at udtale Haab om, at man vil stille sig saa velvilligt som muligt overfor de Krav, der kunde fremsættes af Personer, som tidligere har faaet Laan, for saa vidt der endnu er Midler til Raadighed.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

J. Chr. Møller: Der er af de ærede foregaaende Talere udtalt Tilfredshed med dette Lovforslag, og det samme kan jeg paa mit Partis Vegne gøre. Det er jo ikke noget stort Beløb, der her er Tale om, særlig ikke i en Tid, hvor alt er steget, og hvor de forskellige Ting, saadanne Laanemidler skal bruges til, koster betydeligt mere; men det er ogsaa vanskeligt for Øjeblikket at skaffe sig Kredit, og derfor vil jeg antage, at de, der kommer til at nyde godt af disse Laan, vil føle sig meget glade for dem.

Lovforslaget er jo inddelt i forskellige Afsnit. Jeg maa sige, at jeg hilser særlig det Afsnit med stor Glæde, der gaar ud paa, at de, der uden Skyld er blevet Invalid, skal kunne faa Laan. Enhver af os kan sige sig selv, hvad det betyder for unge Mennesker at blive Invalid og ikke kunne arbejde, som de gjorde tidligere. I saadanne Tilfælde er Hjælp fra Samfundets Side paakrævet, og jeg kan give Forslaget herom min allerbedste Tilslutning. De 2 Mill. Kr., der i andet Afsnit stilles til Raadighed for Laanekassen, er, som sagt, ikke noget stort Beløb, men naar de fordeles paa passende Maade — der er nævnt ca. 4 000 Kr. til hver —, kan det dog betyde en hel Del for dem, som kommer til at nyde godt deraf.

Efter at de to sidste Talere, der jo som Sønderjyder er godt kendte med Forholdene dernede, har uddybet de Forhold, som er til Stede der, og som har bevirket Lovforslagets Fremsættelse, skal jeg ikke komme dybere ind paa det, men nøjes med at anbefale det til Vedtagelse.

Aubeck: Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Lovforslaget den samme Velvillie, som det har mødt fra de tre andre